Zastosowanie przyborów

w Metodzie Ruchu Rozwijającego

Weroniki Sherborne

FORUM

Spis treści

Zastosowanie przyborów w Metodzie Ruchu Rozwijającego Weroniki Sherborne ... 5
Ćwiczenie 1. „Podróże na kocu" ... 6
Ćwiczenie 2. „Podróże na kocu – sanki" ... 7
Ćwiczenie 3. „Tunel pod dachem" ... 8
Ćwiczenie 4. „Tunel" ... 9
Ćwiczenie 5. „Naleśnik" ... 10
Ćwiczenie 6. „W worku" ... 11
Ćwiczenie 7. „Bujanie w kocu" ... 12
Ćwiczenie 8. „Foczki" ... 13
Przykładowe formy aktywności z chustą ... 14
Ćwiczenie 1. „Powitanie" ... 14
Ćwiczenie 2. „Kogo brakuje?" ... 15
Ćwiczenie 3. „Bieganie z chustą" ... 16
Ćwiczenie 4. „Wachlowanie: wysoko-nisko" ... 17
Ćwiczenie 5. „Ścieżka" ... 18
Ćwiczenie 6. „Wirujące kolory" ... 19
Ćwiczenie 7. „Bujanie w chuście" ... 20
Ćwiczenie 8. „Paczka" ... 21
Ćwiczenie 9. „Na fali" ... 22
Przykładowe aktywności z wykorzystaniem piłki ... 22
Ćwiczenie 1. „Piłka na ciele" ... 23
Ćwiczenie 2. „Piłka w locie" ... 24
Ćwiczenie 3. „Tocząca się piłka" ... 25
Ćwiczenie 4. „Piłka w tunelu" ... 26
Ćwiczenie 5. „Zgnieciona piłka" ... 27
Ćwiczenie 6. „Mocny chwyt" ... 28
Ćwiczenie 7. „Mocne nogi" ... 29
Ćwiczenie 8. „Krążąca piłka" ... 30
Piśmiennictwo ... 32

Zastosowanie przyborów w Metodzie Ruchu Rozwijającego Weroniki Sherborne

WSTĘP

Wykorzystanie przyborów w Metodzie Ruchu Rozwijającego Weroniki Sherborne znajduje się poza standardowym wzorcem zajęć. Zwolennicy tej metody cały czas próbują dopasować ją do możliwości dzieci z różnymi rodzajami niepełnosprawności, stąd też pomysł zastosowania przyborów w tej metodzie. Wykorzystywanie przyborów podczas zajęć ma dwa podstawowe cele: po pierwsze – podnosi atrakcyjność zajęć dla dzieci, po drugie – ułatwia terapeutom pracę z dziećmi z dużą niepełnosprawnością ruchową czy otyłością.

CELE METODY

Cele Metody Ruchu Rozwijającego Weroniki Sherborne

Metoda ma na celu przede wszystkim wspomóc prawidłowy rozwój dziecka, a przyspieszyć opóźniony. Za pomocą odpowiednich ćwiczeń doprowadzamy do harmonijnego funkcjonowania sfery poznawczej, społecznej, emocjonalnej i ruchowej. Następnym ważnym celem metody jest cel edukacyjny. Aby go osiągnąć, trzeba dopasować ćwiczenia do wieku i poziomu funkcjonowania danego dziecka. Poprzez wielokrotne powtarzanie danej czynności zmienia się ona w umiejętność, a następnie przekształca się w nawyk, np. utrwalanie wiedzy na temat części ciała oraz pobudzenie dziecka do podjęcia przez nie działań kreatywnych. W metodzie zawarty jest również cel terapeutyczny, wynikający bezpośrednio z diagnostycznej oceny funkcjonowania dziecka w poszczególnych sferach rozwojowych.

PRZYBORY W METODZIE

Wybór przyborów do zastosowania w metodzie

Podczas wyboru przyboru należy zwrócić uwagę na jego rolę – powinien służyć zarówno do zabawy, jak i nauki, a dobór zabawy z przyborem zależny jest od typu relacji, w jaką chcemy wejść z dziećmi (relacja „z", „przeciwko", „razem").

Copyright by Forum Media Polska Sp. z o.o.

Jednym z najczęściej wykorzystywanych przyborów jest koc, ponieważ można go wykorzystać na wiele sposobów.

Przykłady ćwiczeń z wykorzystaniem koca

Poniżej przedstawiono wybrane, przykładowe formy aktywności z wykorzystaniem koca.

Ćwiczenie 1. „Podróże na kocu" (zdjęcie 1a–1c)

Pozycja wyjściowa: Terapeuta – stanie obunóż, kończyny górne zgięte w stawach łokciowych i nadgarstkowych, dłonie trzymają za jeden brzeg koca; dziecko – siad prosty na kocu.

Ruch: Terapeuta – ciągnięcie po ziemi siedzącego na kocu dziecka.

Pozycja końcowa: Terapeuta – stanie obunóż, kończyny górne zgięte w stawach łokciowych i nadgarstkowych, dłonie: trzymanie za jeden brzeg koca; dziecko – siad prosty na kocu.

Copyright by Forum Media Polska Sp. z o.o.

Ćwiczenie 2. „Podróże na kocu – sanki" (zdjęcie 2a–2c)

Pozycja wyjściowa: Terapeuta – stanie obunóż, kończyny górne zgięte w stawach łokciowych i nadgarstkowych, dłonie: trzymanie za jeden koniec koca; dziecko – siad rozkroczny na końcu zrolowanego koca, kończyny górne zgięte w stawach łokciowych, trzymanie za koc.

Ruch: Terapeuta – ciągnięcie po podłodze siedzącego na kocu dziecka.

Pozycja końcowa: Terapeuta – stanie obunóż, kończyny górne zgięte w stawach łokciowych i nadgarstkowych, dłonie: trzymanie za jeden brzeg koca; dziecko – siad prosty na kocu.

Copyright by Forum Media Polska Sp. z o.o.